

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/337/2020
Identifikačné číslo spisu:	1414210568
Dátum vydania rozhodnutia:	24.02.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Viera Petříková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:1414210568.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Petříkovej a členiek senátu JUDr. Márie Trubanovej, PhD. a JUDr. Jany Bajánkovej, v spore žalobcu V. N., bývajúceho v A., zastúpeného advokátskou kanceláriou HKP Legal, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Križkova 9, proti žalovaným 1/ Debt Collector, s. r. o., so sídlom v Nitre, Mostná 72, IČO: 36 748 919, zastúpenej advokátskou kanceláriou JUDr. Lukáčová & partners, s. r. o., so sídlom v Nitre, Mostná 72, 2/ auctio, s. r. o., so sídlom v Nitre, Kmeťkova 30, IČO: 36 765 121, 3/ Q. M., bývajúcemu v N., zastúpenému Advokátska kancelária KLIMKO & PARTNERS, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Gajova 4, 4/ Všeobecnej úverovej banke, a. s., so sídlom v Bratislave, Mlynské Nivy 1, IČO: 31 320 155, o určení neplatnosti dražby, vedenom na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 11C/170/2014, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 27. februára 2019 sp. zn. 15Co/224/2018, takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a .

Žalovaní majú nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava IV (ďalej ako „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 8. decembra 2017 č. k. 11C/170/2014-377 v spojení s opravným uznesením z 3. augusta 2018 č. k. 11C/170/2014-442 zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal určenia neplatnosti dražby konanej 21. mája 2014, predmetom ktorej bola nehnuteľnosť s príslušenstvom a súčasťami evidovaná na LV č. XXXX, v k. ú. F. - mestská časť F., okres: A., ako byt č. XX na X. p., vo vchode A., v bytovom dome súp. č. XXXX postavenom na parcele č. 2192, parcele č. 2193 a parcele č. 2194, s podielom priestoru na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu a spoluvlastníckym podielom k pozemkom parcely reg. „C“ č. 2192 zastavané plochy a nádvoria o výmere 198 m², parcela č. 2193 zastavané plochy a nádvoria o výmere 217 m² a parcela č. 2194 zastavané plochy a nádvoria o výmere 186 m², vo výške 7756/373101; v celku v podiele 1/1 v prospech žalovaného 3/. O trovách konania rozhodol tak, že každému zo žalovaných priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %. Rozhodnutie právne odôvodnil ustanoveniami § 2 písm. a/, § 21 ods. 2, ods. 4, ods. 6, § 5 ods. 8, § 12 ods. 1, ods. 2, ods. 3, ods. 4, §

16 ods. 6, § 19 ods. 1 zákona č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách a o doplnení zákona o notároch (ďalej len „zákon č. 527/2002 Z. z.“) a vecne tým, že vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že žalobca ako dlžník uzavrel so žalovanou 4/ ako veriteľom 20. augusta 2012 zmluvu o poskytnutí flexihypotéky na refinancovanie, ako aj zmluvu o zriadení záložného práva; vklad záložného práva bol katastrom povolený. Žalobca namietal, že znalecká cena predmetu dražby je v hrubom nepomere k jeho skutočnej hodnote, došlo k výraznému podhodnoteniu nehnuteľnosti, bola hrubým spôsobom zanedbaná odborná starostlivosť zo strany dražobníka, ktorý má pri všetkých úkonoch a najmä pri stanovení ceny nehnuteľnosti dbať, aby boli naplnené jeho povinnosti v rámci odbornej starostlivosti. Podľa žalobcu sa dražobník uspokojil s cenou stanovenou znaleckým posudkom, pričom obdobné nehnuteľnosti sú v danej lokalite ohodnotené na vyššiu cenu. Súd prvej inštancie uviedol, že dražobník si povinnosť zabezpečiť ohodnotenie predmetu dražby znaleckým posudkom splnil a súd nezistil porušenie zákona č. 527/2002 Z. z. pri vypracovaní posudku, ochrana práv vlastníka draženej nehnuteľnosti v súvislosti s ohodnotením nehnuteľnosti bola zachovaná. Súd prvej inštancie neakceptoval námietky žalobcu, podľa ktorých bol výkon práva neprimeraný, priechiaci sa dobrým mravom, ktorý nemôže požívať súdnu ochranu, a ktorým bolo nelegitímne zasiahnuté do ústavného práva žalobcu na obydlie za stavu, keď banka bez jeho vedomia a súhlasu postúpila pohľadávku na iný subjekt, ktorý ihneď začal s výkonom záložného práva a za stavu, keď žalovaní 1/, 2/ a 3/ sú prepojení. Súd prvej inštancie poukázal na to, že žalobca titulom splátok úveru zaplatil len jednu splátku, aj tú s omeškaním, bol v omeškaní s úhradou splátok viac ako tri mesiace. Banka postupovala v súlade so zmluvou o úvere, časť 10., bod 10.5, keď bola oprávnená vyhlásiť okamžitú splatnosť úveru a uplatniť príslušný druh zabezpečenia úveru. Žalobca síce dodatočne spochybnil zmluvu o úvere a záložnú zmluvu, ktoré podľa jeho názoru obsahujú početné neprijateľné podmienky, ale tieto nekonkretizoval. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca v zmluve o zriadení záložného práva súhlasil s tým, že záložný veriteľ uplatní svoje práva zo zálohu a uspokojí svoje pohľadávky zabezpečené záložným právom v prípade, že pohľadávky záložného veriteľa nebudú riadne a včas uspokojené. Výslovil, že záložný veriteľ má právo, podľa svojej voľby, uspokojiť sa pri výkone záložného práva spôsobom určeným v zmluve alebo predajom zálohu na dražbe podľa zákona č. 572/2002 Z. z. Pokiaľ žalovaná 1/ vstúpila do práv záložného veriteľa na základe zmluvy o postúpení pohľadávky, nepochybne prešlo na ňu aj právo voľby uspokojiť sa aj postupom podľa zákona č. 572/2002 Z. z. Postúpenú pohľadávku je potrebné, podľa súdu prvej inštancie, považovať za pravú, jej výška bola bankou riadne špecifikovaná a nebolo pochybností o jej splatnosti. Žalovaná 1/, ako záložný veriteľ, mala podľa § 151j ods. 1 Občianskeho zákonníka právo, v rámci výkonu záložného práva, sa uspokojiť predajom zálohu na dražbe podľa zákona o dobrovoľných dražbách, pričom toto oprávnenie nebolo v rozpore ani so záložnou zmluvou. Ani ďalšia námietka žalobcu, že dražila osoba blízka navrhovateľovi dražby, čo muselo byť známe dražobníkovi, nebola podľa súdu prvej inštancie preukázaná. Zákon č. 572/2002 Z. z. v § 5 ods. 7 vylučuje ako účastníka dražby len osobu dražobníka a zamestnancov dražobníka a ďalšie osoby, ktoré majú určitý vzťah k dražobníkovi a vylučuje z dražby dlžníka. Zákon v zásade nevylučuje, aby dražil a bol účastníkom dražby dokonca aj sám navrhovateľ dražby. Vzájomné prepojenie osôb však nebolo preukázané. Súd prvej inštancie dôvodil, že žalovaná 1/, ako navrhovateľ dražby, sledovala dražbou legitímny cieľ, a to ochranu svojho majetku, pohľadávku z úverovej zmluvy žalobcu; dobrovoľná dražba bola primeraná, keďže výška dlhu predstavovala cca jednu polovicu hodnoty draženej nehnuteľnosti; nehnuteľnosť v znaleckom posudku nebola podhodnotená, žalobca relevantným spôsobom znalecký posudok nespochybnil, nesprístupnil byt za účelom jeho ohodnotenia; žalobca nepreukázal previazanosť dražobníka a vydražiteľa (navrhovateľ dražby môže byť previazaný s vydražiteľom, keďže aj navrhovateľ dražby sa môže zúčastniť dražby), táto nevyplýva ani zo spisu, ani z obchodného registra, žalobca neunesol v tomto smere dôkazné bremeno; predbežné opatrenie v čase konania dražby nebolo vykonateľné, takže na dražbu nemalo žiaden vplyv (a ani vedomosť žalovaných o ňom); postúpenie pohľadávky žalobcovi oznámila žalovaná 1/, čo konštatoval sám žalobca v žalobe. V ďalšom namietal, že v kontexte vyššie uvedeného neplatnosť dobrovoľnej dražby predstavuje aj skutočnosť, že došlo k neprimeranému zásahu do práva na obydlie, do práva na súkromný a rodinný život žalobcu, kde zásah do obydlia je potrebné posudzovať veľmi citlivo a zužujúco. V danom prípade obydľím žalobcu bol daný 4-izbový byt; žalobca uvádzal, že v byte s ním v tom čase žila jeho matka, ktorá má svoje bývanie. Súd prvej inštancie uviedol, že podľa ustanovenia čl. 21 Ústavy SR obydlie je nedotknuteľné. Nie je dovolené doň vstúpiť bez súhlasu toho, kto v ňom býva. Iné zásahy nedotknuteľnosti obydlia možno zákonom

dovoliť iba vtedy, keď je to v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu života, zdravia alebo majetku osôb, na ochranu práv a slobôd iných alebo na odvrátenie závažného ohrozenia verejného poriadku. Podľa čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“), každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydľia a korešpondencie. Štátny orgán nemôže do výkonu tohto práva zasahovať okrem prípadov, keď je to v súlade so zákonom a nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, hospodárskeho blahobytu krajiny, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky alebo ochrany práv a slobôd iných. Zároveň vyslovil, že z judikatúry Ústavného súdu SR aj Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že pri posudzovaní, či ide o obydlie chránené Ústavou SR, resp. Dohovorom, nie je možné prihliadať iba na formálnoprávne skutočnosti, ale je potrebné prihliadať na všetky okolnosti konkrétneho prípadu. Podstatná je predovšetkým skutočnosť, či je fakticky ako obydlie jeho obyvateľmi užívané. Právo na rešpektovanie obydľia je chápané v prvom rade s ohľadom na jeho podstatu a význam pre dotknuté osoby. Zásah do práva na rešpektovanie obydľia je prípustný len za predpokladu, že tento zásah: je vykonaný v súlade so zákonom - princíp legality, sleduje legitímny cieľ (napr. ochrana života, zdravia alebo majetku osôb, ochrana práv a slobôd iných, odvrátenie závažného ohrozenia verejného poriadku) - princíp legitimacy, je nevyhnutný v demokratickej spoločnosti. Toto kritérium pritom obsahuje tak hmotnoprávne ako aj procesnoprávne aspekty - princíp proporcionality. Z hmotnoprávneho hľadiska bude možné zásah do práva na nedotknuteľnosť obydľia posúdiť ako nevyhnutný v demokratickej spoločnosti, ak reaguje na naliehavú spoločenskú potrebu a najmä, ak je primeraný legitímnemu cieľu, ktorý je zásahom sledovaný. Z procesnoprávneho hľadiska je dôležité, že rozhodnutie musí byť vydané v konaní. Európsky súd pre ľudské práva vo svojej judikatúre konštatoval, že právo na rešpektovanie obydľia nezahŕňa právo na poskytnutie bývania.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej ako „odvolací súd“) rozsudkom z 27. februára 2019 sp. zn. 15Co/224/2018 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a žalovaným priznal náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že vo vzťahu k námietke žalobcu, že mu žalovaná 4/ neoznámila postúpenie pohľadávky zo zmluvy o úvere, postúpenie mu oznámila žalovaná 1/ ako postupník, táto mu však postúpenie pohľadávky relevantným spôsobom nepreukázala, oznámenie postúpenia pohľadávky tak bolo v rozpore s § 526 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Uviedol, že žalovaná 1/, ako postupník, oznámila žalobcovi postúpenie pohľadávky listom z 10. marca 2014, prílohou ktorého bola aj zmluva o postúpení pohľadávky z 24. januára 2014. Odvolacia námietka žalobcu, týkajúca sa nepreukázania postúpenia pohľadávky žalobcovi je tak, podľa názoru odvolacieho súdu, nedôvodná. K námietke prepojenia žalovaných 1/ až 3/ poznamenal, že správne konštatoval súd prvej inštancie, že zákon vylučuje ako účastníka dražby osobu dražobníka, zamestnancov dražobníka a ďalšie osoby, ktoré majú určitý vzťah k dražobníkovi, pričom vzájomné prepojenie osôb, na ktoré poukazoval žalobca, nebolo v konaní preukázané. Rovnako správne konštatoval vo svojom vyjadrení aj žalovaný 3/, že z výpisov z obchodného registra žalovaných 2/ a 3/ vyplýva, že tieto subjekty neboli v čase konania dražby a ani v súčasnosti vzájomne prepojené a nie sú navzájom v pozícii ovládaných a ovládajúcich osôb, a že nie je blízkou osobou žiadnemu zo spoločníkov ako i konateľov žalovanej 2/. Odvolací súd k tomu poznamenal, že žalovaný 3/ sa dražby zúčastnil ako fyzická osoba. Z výpisu z obchodného registra žalovanej 2/ vyplýva, že žalovaný 3/ bol spoločníkom žalovanej 2/ v období od 14. apríla 2007 do 21. februára 2008, teda v inom období, ako sa konala dražba (21. mája 2014). Odvolací súd konštatoval, že v konaní nebolo preukázané, že by žalovaný 3/ bol osobou, ktorá je z účasti na dražbe vylúčená podľa ustanovenia § 5 ods. 7 a ods. 8 zákona č. 527/2002 Z. z. Odvolací súd tak považoval odvoláciu námietku, týkajúcu sa vzájomného prepojenia žalovaných 2/ a 3/ za nedôvodnú. K namietanej výške ceny nehnuteľnosti uviedol, že súd prvej inštancie správne ustálil, po dôslednom zistení skutkového stavu a jeho právnom vyhodnotení v medziach zákona č. 527/2002 Z. z., že dražobník si povinnosť zabezpečiť ohodnotenie predmetu dražby znaleckým posudkom splnil, a že ochrana práv vlastníka draženej nehnuteľnosti v súvislosti s ohodnotením nehnuteľnosti bola zachovaná. Odvolací súd k námietke nezaplatenia ceny do 15 dní od skončenia dražby uviedol, že navrhovateľ dražby a vydražiteľ sa, v súlade s citovaným ustanovením zákona č. 527/2002 Z. z., dohodli inak, a to tak, že vydražiteľ je povinný zaplatiť cenu dosiahnutú vydražením najneskôr do 15. septembra 2014 (dohoda z 23. mája 2014 na č. l. 282 spisu), vydražiteľ zaplatil doplatok ceny dosiahnutej vydražením vo výške 66.500 eur dňa 21. júla 2014, zvyšnú časť sumy vo

výške 5.000 eur zložil ako zábezpeku (dôkaz na č. l. 284 spisu). Keďže zákon č. 527/2002 Z. z. umožňoval navrhovateľovi dražby a dražobníkovi dohodnúť sa na zaplatení ceny dosiahnutej vydražením aj inak, je táto odvolacia námietka žalobcu nedôvodná. Pokiaľ šlo o ďalšie odvolacie námietky žalobcu (nedotknuteľnosť obydla, postavenie žalobcu ako spotrebiteľa) odvolací súd uviedol, že s týmito námietkami žalobcu sa už dostatočne vysporiadal súd prvej inštancie, odvolací súd sa s obsahom jeho odôvodnenia v celom rozsahu stotožnil.

3. Proti uvedenému rozhodnutiu odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej ako „dovolateľ“) dovolanie. Prípustnosť dovolania odôvodnil poukazom na § 420 písm. f/ CSP. Uviedol, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné a arbitrárne v tom, že odvolací súd dôsledne neodôvodnil doručenie oznámenia o postúpení pohľadávky, prepojenosť žalovaných, podhodnotenie ceny nehnuteľnosti a nezaplatenie ceny dosiahnutej vydražením riadne a včas. V tomto smere vidí, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces. Navrhol, aby dovolací súd rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4. Žalovaná 1/ k dovolaniu uviedla, že dovolanie je nedôvodné a navrhla, aby dovolací súd dovolanie zamietol.

5. Žalovaný 3/ vo vzťahu k dovolaniu navrhol, aby dovolací súd dovolanie ako nedôvodné zamietol.

6. Žalovaná 4/ rovnako navrhla, aby dovolací súd dovolanie zamietol.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil splnenie predpokladov pre odloženie právoplatnosti napadnutého rozhodnutia v zmysle § 444 ods. 2 CSP a v súlade s ustálenou praxou tohto súdu o tom nevydal samostatné rozhodnutie.

8. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba zamietnuť.

9. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

10. V zmysle § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

11. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP). Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

12. Z obsahu podaného dovolania vyplýva, že dovolateľ v zmysle § 420 písm. f/ CSP namieta, že rozhodnutie odvolacieho súdu je zmätočné a nepreskúmateľné v tom, že odvolací súd dôsledne neodôvodnil doručenie oznámenia o postúpení pohľadávky, prepojenosť žalovaných, podhodnotenie ceny nehnuteľnosti a nezaplatenie ceny dosiahnutej vydražením riadne a včas. V tomto smere vidí, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces.

13. V danom prípade dovolateľ namieta vadu zmätočnosti konania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP. Hlavnými znakmi charakterizujúcimi túto procesnú vadu sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

14. K tomuto dôvodu prípustnosti dovolania treba uviesť, že ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP) uvádza, že súdy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, že súdy sa musia zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov, a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces (pozri napr. Garcia Ruiz v. Španielsko, Vetrenko v. Moldavsko, Kraska v. Švajčiarsko).

15. Rovnako podľa stabilizovanej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať skutkovej i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07). V prípade, keď právne závery súdu z vykonaných skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplyvajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (I. ÚS 243/07). Súd by mal byť preto vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení koherentný, t. j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís došiel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé (I. ÚS 243/07, I. ÚS 155/07, I. ÚS 402/08).

16. Aj najvyšší súd už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach, práve pod vplyvom judikatúry ESLP a ústavného súdu, zaujal stanovisko, že medzi práva strany civilného procesu na zabezpečenie spravodlivej ochrany jej práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces, a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť je totiž odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj špecifickými námietkami strany sporu. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak je nedostatok riadneho

odôvodnenia súdneho rozhodnutia porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá i prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP.

17. Aj v konaní na odvolacom súde treba dôsledne trvať na požiadavke úplnosti, výstižnosti a presvedčivosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu.

18. V odôvodnení svojho rozhodnutia sa teda odvolací súd musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Právne závery odvolacieho súdu môžu byť dostatočne preskúmateľné len vtedy, ak odvolací súd po skutkovom vymedzení predmetu konania podá zrozumiteľný a jasný výklad, z ktorých ustanovení zákona alebo iného právneho predpisu vychádzal, ako ich interpretoval a prečo pod tieto ustanovenia podriadil, prípadne nepodriadil zistený skutkový stav.

19. Dovolací súd nezistil, že by v danej veci išlo o takýto prípad vybočenia z medzí ustanovenia § 393 ods. 2 CSP, ktorým by došlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu je v danom prípade dostatočne zrejmé, čoho a z akých dôvodov sa strany domáhali, čo navrhovali, z ktorých skutočností a dôkazov odvolací súd vychádzal, akými úvahami sa riadil prvoinštančný súd a ako tieto úvahy posudzoval odvolací súd. Odvolací súd sa vyjadril a náležite odôvodnil postúpenie pohľadávky, v bode 8.2.3. doplnil, že žalovaná 1/, ako postupník, oznámila žalobcovi postúpenie pohľadávky listom z 10. marca 2014, prílohou ktorého bola aj zmluva o postúpení pohľadávky z 24. januára 2014. Dovolací súd poznamenáva, že na č. l. 197 spisu sa nachádza aj doručka o doručení uvedených dokumentov. Vo vzťahu k prepojenosti žalovaných odvolací súd zrozumiteľne v bode 8.4. odôvodnenia konštatoval, že vzájomné prepojenie, na ktoré dovolateľ poukazoval, v konaní nebolo preukázané a teda, že nebolo preukázané, že by žalovaný 3/ bol osobou, ktorá je z účasti na dražbe vylúčená v zmysle § 5 ods. 7 a ods. 8 zákona č. 527/2002 Z. z. Námietku podhodnotenia ceny nehnuteľnosti odvolací súd odôvodnil v bode 8.5. rozhodnutia, pričom uviedol, že dražobník si povinnosť zabezpečiť ohodnotenie predmetu dražby znaleckým posudkom splnil, a že ochrana práv vlastníka draženej nehnuteľnosti bola zachovaná. Taktiež za nedôvodnú považuje dovolací súd aj námietku arbitrárnosti nezaplatenia ceny dosiahnutej vydražením riadne a včas. Tu odvolací súd uviedol, že navrhovateľ dražby a vydražiteľ sa, v súlade s citovaným ustanovením zákona č. 527/2002 Z. z., dohodli inak, a to tak, že vydražiteľ je povinný zaplatiť cenu dosiahnutú vydražením najneskôr do 15. septembra 2014 (dohoda z 23. mája 2014 na č. l. 282 spisu), vydražiteľ zaplatil doplatok ceny dosiahnutej vydražením vo výške 66.500 eur dňa 21. júla 2014, zvyšnú časť sumy vo výške 5.000 eur zložil ako zábezpeku (dôkaz na č. l. 284 spisu). Zákon č. 527/2002 Z. z. umožňoval navrhovateľovi dražby a dražobníkovi dohodnúť sa na zaplatení ceny dosiahnutej vydražením aj inak. Vo vzťahu k vedomosti o nariadení predbežného opatrenia odvolací súd uviedol, že podľa notárskej zápisnice na č. l. 34 až 36 spisu, osvedčujúcej priebeh dražby, sa dražba začala o 10.00 hodine. Podľa listinného dôkazu na č. l. 41 spisu advokátska kancelária zastupujúca žalobcu 21. mája 2014 o 9.46 hod. doručila žalovanej 2/ e-mailom oznámenie, podľa ktorého Okresný súd Bratislava IV v právnej veci navrhovateľa V. N. proti odporcom: Debt Collector, s. r. o. a spol., o vydanie predbežného opatrenia, vedenej pod sp. zn. 40C/117/2014 nariadil predbežné opatrenie, ktorým uložil odporcovi 1/ povinnosť zdržať sa výkonu záložného práva k nehnuteľnosti s príslušenstvom a súčasťami evidovanej na LV č. XXXX, k. ú. F., obec A. - m. č. F., okres A., ako byt č. XX na X. p., vo vchode A., v bytovom dome so súp. č. XXXX postavenom na parcele č. 2192, č. 2193 a parcele č. 2194, s podielom priestoru na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu a spoluvlastníckym podielom k pozemku parcela reg. „C“ č. 2192 zastavané plochy a nádvoria o výmere 198 m², parcela č. 2193 zastavané plochy a nádvoria o výmere 217 m² a parcela č. 2194 zastavané plochy a nádvoria o výmere 186 m² vo výške 7756/373101; v celku v podiele 1/1, a to až do právoplatného skončenia konania vo veci samej. Žalobca v oznámení žiadal, aby bolo od dražby upustené. Samotné uznesenie o nariadení predbežného opatrenia nebolo k oznámeniu pripojené. Konštatoval, že súd prvej inštancie správne uviedol, že v čase konania dražby nebolo uznesenie o nariadení predbežného opatrenia doručené žalovanej 1/, nebolo teda vykonateľné a žalovaná 1/ nepoznala obsah tohto rozhodnutia. Dovolací súd vzhľadom na uvedené má za to, že obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie náležite neodôvodnil. Za procesnú

vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

20. Z vyššie uvedených dôvodov dovolanie dovolateľa nie je dôvodné, preto ho dovolací súd zamietol podľa § 448 CSP.

21. Dovolací súd rozhodol o trovách dovolacieho konania podľa ustanovenia § 255 ods. 1 CSP. Súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Dovolací súd priznal žalovaným náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu voči žalobcovi.

22. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.